
Complete Works. Deluxe Edition

Núria Güell

06.03.2023 – 08.19.2023

ADN Galeria presents a new solo exhibition by Núria Güell, offering a comprehensive look at the artist's career and the presentation of two new projects created specifically for this occasion.

The opening will take place on June 3, 2023, starting at 12pm, with the presence of the artist.

Until the early 20th century, artistic practice was unequivocally defined by the medium—primarily drawing, painting, and sculpture—with codes and a history that could be preserved, developed, or transgressed. However, in 1917, when Duchamp and/or Freytag placed a urinal in an exhibition, they inaugurated a new medium that took a sovereign position over the classical mediums: the exhibition space. Anything that the artist chose to exhibit in the exhibition space could now be considered a work of art. This new medium was later formalized in the theory of the white cube, and it continues to be the dominant medium today. Or not?

The medium is not only indispensable for the artist, but the audience, in its reception, can only read the artwork through the medium; can only enter the artwork through the medium; the medium is the threshold. This may explain the success of the white cube with its feigned neutrality and sterile character that promises the material prominence of the artwork. But, can we say, after everything that has happened in the 21st century, the white cube still reigns? For instance, through which medium does the audience engage with artworks exhibited in a fair or a biennial? Does the white cube still operate in their perception? Can artistic practice exist without a medium? If the white cube has lost its hegemony, what medium are we dealing with? Is cultural industry the medium? Or is it directly the public space?

A larger cube has swallowed the white cube, and this new cube doesn't appear white, neutral, or sterile at all. This medium is none other than the art institution itself. Museums, art centers, galleries, foundations, fairs, biennials... a whole structure that restricts and promotes the development of artistic activity in each territory. This art institution, understood as a mechanism, has been the medium through which Núria Güell has worked during her 15-year career.

In the 51+1 projects that the artist has undertaken during this time, there is a constant negotiation with the institution and authority, which are challenged, confronted, or seduced by the artist. Güell reflects on this, taking into account the particularities of the specific mechanism, the stakeholders involved, and the socio-political context. She plays, stretches the boundaries, and applies a redistribution of resources to give them an unpredictable direction. The importance of this redistribution of resources, sourced from the institution, sets Núria Güell's work apart within the realm of so-called political art. It takes on various forms, such as regularization of undocumented

individuals through work contracts, establishing companies in tax havens, granting Spanish nationality through marriage to a longing Cuban, creating a ghost company as a popular monument and offering its use, allowing incarcerated individuals to work as security agents in museums, or paying the artist's social security contributions for the necessary months to receive maternity leave. While the results and consequences of these operations can be documented or testified, they do not constitute the artwork itself. The artwork cannot be represented.

The artistic institution as a mechanism is the primary medium through which Núria works, yet it is not the same to work for an institution like MACBA as it is to work for Bòlit de Girona, nor is it the same to work for a museum as it is for a gallery. These are different mechanisms that operate in different ways. The museum mechanism and the gallery mechanism, although both belonging to the realm of the artistic institution, require different approaches and actions. In this exhibition, two works are presented: *Exquisite Services* and *51 Statements and a Demolition*, which the artist has specifically created, utilizing and reflecting upon the gallery as a medium.

With this idea as the main driving force, this exhibition aims to provide a comprehensive journey through Núria Güell's trajectory in a manner that aligns with her escapist and non-compliant nature, as an artistic practice that resists artistic conventions.

NÚRIA GÜELL

Born in Vidreres in 1981, a town near the city of Girona, Núria Güell graduated in Fine Arts from the Universitat de Barcelona and continued her training at the Cátedra de Arte de Conducta in Havana, Cuba. Her artistic practice does not aim at providing definitive answers but to showcase the conflicts and contradictions that arise between different realities through, questioning evidence and moral conventions. Her works, which always originate from social or political conflicts, consist of gestures and movements that elude representation. This typically involves an action, whether legal or illegal, calling for other entities and individuals, whether accomplices or not, and causing them to move in a direction not previously articulated.

Her work has been showcased in numerous exhibitions at national and international institutions, such as Manifesta 14 in Kosovo, the Biennale Warszawa, CAC Brétigny in Brétigny-sur-Orge, the Museum of Contemporary Art of León (MUSAC), and the Museum of Contemporary Art of Mexico City (MUAC), among others. Additionally, her work is present in the collections of important institutions and collections such as the Middlesbrough Institute of Modern Art (MiMA), the Moderna Museet in Stockholm, and the Museum of Contemporary Art of Barcelona (MACBA).

Obras Completas. Edición de Lujo Núria Güell

03.06.2023 - 19.08.2023

ADN Galeria presenta una nueva exposición individual de Núria Güell en la que se ofrece al mismo tiempo una mirada completa sobre la trayectoria de la artista y la presentación de dos nuevos proyectos creados expresamente para la ocasión.

La inauguración tendrá lugar el 3 de junio de 2023, a partir de las 12:00, con la presencia de la artista.

Hasta principios del siglo XX la práctica artística quedaba definida inequívocamente por el medio –principalmente el dibujo, la pintura y la escultura–, con unos códigos y una historia que se podían conservar, desarrollar o transgredir. Pero cuando en 1917 Duchamp y/o Freytag plantaron un orinal en una exposición inauguraron un nuevo medio que pasó a ocupar un lugar soberano sobre los medios clásicos: el espacio expositivo. Todo aquello que el/la artista decidía exhibir en el espacio expositivo ya podía entrar en consideración como obra-de-arte. Ese nuevo medio se formalizó años más tarde en la teoría del cubo blanco, y actualmente sigue siendo el medio dominante. ¿O no?

El medio no solo es ineludible para el artista, sino que el público, en su recepción, solo puede leer la obra a través del medio; solo puede entrar a la obra a través del medio; el medio es el umbral. Esto puede explicar el éxito del cubo blanco con su neutralidad impostada y ese carácter aséptico que promete el protagonismo material de la obra. Pero, ¿podemos decir, después de todo lo que ha pasado en lo que llevamos de siglo XXI, que el cubo blanco sigue reinando? Por ejemplo, ¿a través de qué medio se introduce el público en las obras expuestas en una feria o una bienal? ¿El cubo blanco sigue operando en su mirada? ¿Puede haber práctica artística sin medio? Si el cubo blanco ha perdido su hegemonía, ¿con qué medio estamos tratando? ¿Es la industria cultural el medio? ¿O lo es directamente el espacio público?

Un cubo más grande se ha tragado al cubo blanco, y ese nuevo cubo no parece ni blanco, ni neutral, ni mucho menos aséptico. Este medio no es otro que la propia institución arte. Museos, centros de arte, galerías, fundaciones, ferias, bienales... toda una estructura que restringe y promueve el devenir de la actividad artística en cada territorio. Esta institución arte, entendida como dispositivo, ha sido el medio con el que Núria Güell ha trabajado durante los 15 años de su trayectoria.

En los 51+1 proyectos que la artista ha llevado a cabo en este tiempo, se establece una constante negociación con la institución y la autoridad, quienes se ven desafiados, increpados o seducidos por la artista. Güell reflexiona sobre ello, atendiendo a las particularidades del dispositivo en cuestión, a los agentes involucrados y al contexto socio-político, y juega, tensa las cuerdas, aplicando una redistribución de recursos para darles un rumbo no preestablecido. La importancia de esta redistribución de recursos, provenientes de la institución, desmarca la obra de Núria Güell dentro del denominado arte político, adoptando formas diversas como la regularización laboral de personas

ilegalizadas, la constitución de empresas en paraísos fiscales, otorgar la nacionalidad española a través del matrimonio a un cubano que lo anhelaba, crear una empresa fantasma como monumento popular y ofrecer su uso, permitir la salida de personas presas para trabajar como agentes de seguridad en museos o pagar la seguridad social de la artista durante los meses necesarios para cobrar su baja de maternidad. Si bien los resultados y consecuencias de estas operaciones pueden ser documentados o testimoniarlos, no constituyen la obra en sí misma. La obra no puede ser representada.

La institución artística como dispositivo es el principal medio con el que Núria trabaja, pero no es lo mismo trabajar para una institución como el MACBA que para el Bòlit de Girona, ni es lo mismo trabajar para un museo que para una galería. Son dispositivos distintos que operan de manera diferente. El dispositivo del museo y el dispositivo de la galería, aunque ambos pertenezcan al ámbito de la institución artística, requieren enfoques y acciones diferentes. En esta exposición, se presentan dos obras, *Servicios Exquisitos* y *51 statements y una demolición*, que la artista ha creado ex profeso, utilizando y reflexionando sobre la galería como medio.

Con esta idea como motor principal, la presente exposición se propone mostrar un recorrido completo por la trayectoria de Núria Güell de la forma más acorde a su naturaleza escapista y displicente, como una práctica artística que se resiste a la artísticidad.

NÚRIA GÜELL

Nacida en Vidreres en 1981, un pueblo cercano a la ciudad de Girona, Núria Güell se licenció en Bellas Artes en la Universidad de Barcelona y continuó su formación en la Cátedra de Arte de Conducta de La Habana, Cuba. Su práctica artística intenta no dar respuestas definitivas, sino mostrar los conflictos y contradicciones que se dan entre diferentes realidades a partir del cuestionamiento de evidencias y convenciones morales. Sus obras, que se originan siempre en algún conflicto social o político, se componen de gestos y movimientos que escapan a la representación. Esto comporta normalmente una acción –legal o ilegal–, que involucra a otros entes e individuos –cómplices o no–, y hacer que estos se muevan en una dirección no articulada previamente.

Su obra ha sido mostrada en numerosas exposiciones en instituciones nacionales e internacionales, como Manifesta 14, Kosovo; Biennale Warszawa; CAC Brétigny, Brétigny-sur-Orge; Museo de Arte Contemporáneo de León MUSAC; y Museo de Arte Contemporáneo de Ciudad de México, MUAC, entre otras. Además, su obra está presente en los fondos de importantes colecciones e instituciones como el MiMA Middlesbrough Institute of Modern Art; el Moderna Museet de Estocolmo; o el Museu d'Art Contemporani de Barcelona MACBA.

Obres Completes. Edició de Luxe **Núria Güell**

03.06.2023 - 19.08.2023

ADN Galeria presenta una nova exposició individual de Núria Güell en què s'ofereix al mateix temps una mirada completa sobre la trajectòria de l'artista i la presentació de dos nous projectes creats expressament per a l'ocasió.

La inauguració tindrà lloc el 3 de juny de 2023, a partir de les 12:00, amb la presència de l'artista.

Fins a principis del segle XX, la pràctica artística quedava definida inequívocament pel mitjà –principalment el dibuix, la pintura i l'escultura–, amb uns codis i una història que es podien conservar, desenvolupar o transgredir. Però quan el 1917 Duchamp i/o Freytag van col·locar un orinal en una exposició, van inaugurar un nou mitjà que va passar a ocupar un lloc sobirà sobre els mitjans clàssics: l'espai expositiu. Tot allò que l'artista decidia exhibir en l'espai expositiu ja podia entrar en consideració com a obra d'art. Aquest nou mitjà es va formalitzar anys més tard en la teoria del cub blanc, que actualment continua essent el mitjà dominant. O no?

El mitjà no només és ineludible per a l'artista, sinó que el públic, en la seva recepció, només pot llegir l'obra a través del mitjà; només pot entrar a l'obra a través del mitjà; el mitjà és el llindar. Això pot explicar l'èxit del cub blanc amb la seva neutralitat impostada i aquest caràcter asèptic que promet el protagonisme material de l'obra. Però, podem dir, després de tot el que ha passat en el que portem de segle XXI, que el cub blanc continua regnant? Per exemple, a través de quin mitjà entra el públic en les obres exposades en una fira o una biennial? El cub blanc continua operant en la seva mirada? Pot haver-hi pràctica artística sense mitjà? Si el cub blanc ha perdut la seva hegemonia, amb quin mitjà estem tractant? És la indústria cultural el mitjà? O ho és directament l'espai públic?

Un cub més gran s'ha menjat el cub blanc, i aquest nou cub no sembla ni blanc, ni neutral, ni molt menys asèptic. Aquest mitjà no és un altre que la mateixa institució art. Museus, centres d'art, galeries, fundacions, fires, biennals... tota una estructura que restringeix i promou el desenvolupament de l'activitat artística en cada territori. Aquesta institució art, entesa com a dispositiu, ha estat el mitjà amb què Núria Güell ha treballat durant els 15 anys de la seva trajectòria.

En els 51+1 projectes que l'artista ha dut a terme en aquest temps, hi ha una constant negociació amb la institució i l'autoritat, que es veuen forçades, increpades o seduïdes per l'artista. Güell ho pensa, tenint en compte les particularitats del dispositiu en qüestió, als agents involucrats i al moment sociopolític, i juga, tensant les cordes, aplicant una redistribució dels recursos per donar-los un rumb no preestablert. La importància d'aquesta redistribució de recursos, provinents de la institució, desmarca l'obra de Núria Güell dins de l'anomenat art polític, adoptant formes diverses com la regularització

laboral de persones il·legalitzades, la constitució d'empreses en paradisos fiscals, atorgar la nacionalitat espanyola a través del matrimoni a un cubà que ho anhelava, crear una empresa fantasma com a monument popular i oferir-ne l'ús, permetre la sortida de persones empresonades per treballar com a agents de seguretat en museus o pagar la seguretat social de l'artista durant els mesos necessaris per cobrar la seva baixa de maternitat. Si bé els resultats i les conseqüències d'aquestes operacions es poden documentar o testimoniar, no constitueixen l'obra en si mateixa. L'obra no pot ser representada.

La institució artística com a dispositiu és el principal mitjà amb el qual Núria treballa, però no és el mateix treballar per a una institució com el MACBA que per al Bòlit de Girona, ni és el mateix treballar per a un museu que per a una galeria. Són dispositius diferents que operen de manera diferent. El dispositiu del museu i el dispositiu de la galeria, tot i que tots dos pertanyen a l'àmbit de la institució artística, requereixen enfocaments i accions diferents. En aquesta exposició, es presenten dues obres, *Servicios Exquisitos* i *51 statements y una demolición*, que l'artista ha creat ex profeso, utilitzant i reflexionant sobre la galeria com a mitjà.

Amb aquesta idea com a motor principal, l'exposició actual pretén mostrar un recorregut complet de la trajectòria de Núria Güell de la forma més acord amb la seva naturalesa escapista i insumisa, com una pràctica artística que es resisteix a l'artisticitat.

NÚRIA GÜELL

Nascuda a Vidreres el 1981, un poble proper a la ciutat de Girona, Núria Güell es va llicenciar en Belles Arts a la Universitat de Barcelona i va continuar la seva formació amb la Càtedra de Arte de Conducta a L'Havana, Cuba. La seva pràctica artística intenta no donar respostes definitives, sinó mostrar els conflictes i contradiccions que es donen entre diferents realitats a partir del qüestionament d'evidències i convencions morals. Les seves obres, que sempre s'originen en algun conflicte social o polític, es componen de gestos i moviments que escapen a la representació. Això comporta normalment una acció –legal o il·legal–, que implica altres entitats i individus –còmplices o no–, i fer que aquests es moguin en una direcció no articulada prèviament.

La seva obra ha estat mostrada en nombroses exposicions d'institucions nacionals i internacionals, com ara Manifesta 14, Kosovo; Biennale Warszawa; CAC Brétigny, Brétigny-sur-Orge; Museo de Arte Contemporáneo de León MUSAC; i el Museo de Arte Contemporáneo de Ciudad de México, MUAC, entre d'altres. A més, la seva obra està present en els fons de col·leccions i institucions importants com el MiMA Middlesbrough Institute of Modern Art; el Moderna Museet de Estocolm; o el Museu d'Art Contemporani de Barcelona MACBA.